

Pósa Lajos:
A TANÍTÓK HÁLÁJA

Jó Péterfy Sándor, légy üdvöz, légy áldott!
Nem hoztunk borostyánt, nem hoztunk virágot.
Kertek rózsáit is leszedhettük volna,
Ékes koszorúnak fenkölt homlokodra;
Hej, de az a virág oly hamar mulandó,
Mint a verőfényen illanó pillangó!
Örökre beírtad szívünkbe nevedet
Örök nyíló virág borítsa fejedet!
Kebünk mélyén fakad koszorúd virága,
Soha le nem hervad: a szeretet, hála.
Szívünkéből köszöntünk, lelkünkéből hódolunk,
Hófehér szakállú, kedves apostolunk!

Jó Péterfy Sándor, tanítóknak atyja!
Arany a te lelkednek minden gondolatja.
Kibontod szívedből a könny letörölőjét:
Áldott jóságodnak lágy selyemkendőjét.
Bontod, bontogatod, egyre göngyölgeted,
Könnyet, verejtéket egyre törölgeted.
Törölgesd, törölgesd! Áld az özvegy, árva,
Lábad nyomába' jár mindég az imája.
Törölgesd, törölgesd! Arcuk hadd viduljon,
Hogy tövises utjok virágba boruljon.
Lágy selyem kendődnek gyöngyökkel áldozunk,
Hófehér szakállú, kedves apostolunk!

Jó Péterfy Sándor, mi voltál te nekünk!
Sötét éjszakában égő szövetnekünk.
Csillagunk, vezérünk a haladás útján,
Frissítő forrásunk a sivatag pusztán,
Nemzeti érzésnek ős tárogatója,
Nemzeti eszmének lobogó zászlója.
Te vagy a mi derűs, ébresztő hajnalunk,
A mi küzdő karunk, a mi diadalunk!
Villogj, te arany kard! Lobogj, te lobogó!
Harsogj a jövőnek, te ős tárogató!
Mi utánad megyünk, mi veled harcolunk,
Hófehér szakállú, kedves apostolunk!

In: *A Magyarországi Néptanítók Ötödik Egyetemes Gyűlésének Naplója*, II. kötet.
Kiadja a Kongresszus Végrehajtó Bizottsága, Budapest, 1898. (141-142 p)

A költeményt elszavalta Pósa Lajos – a kongresszus tagja –, a Péterfy Sándor nyugalomba vonulása alkalmából rendezett ünnepélyen, 1896. július 5.-én.